

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΙΑΙΑΣ

ΤΟΥ ΕΔΜΟΝΔΟΥ ΖΑΛΟΥ

ΡΑΝΤΕΒΟΥ, Σ' ΕΝΑ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟ ΠΑΡΚΟ...

ΟΛΙΣ τὸ ρολοὶ σήμανε τέσσερες φορές, ὁ Ρολάν Μωβάξ ξεκίνησε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο καὶ τράβηξε, μὲ ἀργὸ βήμα, πρὸς τὸ μοναδικὸ πάρκο τῆς Ἀθηνῶν. Τὸ ραντεβού του εἶχε, ἦταν ὕστερ' ἀπὸ μιά ὥρα. Ὡστόσο, ὁ Μωβάξ καταλάβαινε ὅτι δὲν θὰ μπορούσε νὰ μὲν περισσότερο στὸ ψυχρὸ καὶ θαλιβερό δωμάτιό του.

Ποτὲ στὴ ζωὴ του, μιά ζωὴ πλούσια σ' ἐρωτικὲς περιπέτειες, δὲν εἶχε δοκιμάσει τέτοια ἀγωνία, τέτοιο ἐκνευρισμό. Εἶχε βέβαια γνωρίσει πολλές ἐπιτυχίες. Ἀπὸ ἔδω καὶ εἰκοσι χρόνια ἦταν διάσημος μυθιστοριογράφος. Καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ γράφει τοὺς φανατικούς ἀναγνώστες του, τοὺς θαυμαστάς του. Σιγά-σιγά, ὅμως, ἀρχίσε νὰ σηματοῖζι τὴν ἐντύπωσιν ὅτι τὰ μυθιστορήματά του δὲν συγκινοῦσαν πειὰ τὸν κόμο ποῦ ὅπως ἄλλοτε.

Ὁ Ρολάν Μωβάξ ὑπῆρξε ὡστόσο ἕνας ψάλτης τῆς ἀγάπης.

Σ' ἄλλα του τὰ μυθιστορήματα, δὲν ἔκανε τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ περιγράφῃ τὴν χαρὰ καὶ τὴν λύπης τῆς ἀγάπης. Πρέπει, ὅμως, νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι δὲν πίστευε στὴν ἀποστολὴ τῆς τέχνης. Ἡ λογοτεχνία στήθηκε γι' αὐτὸν ἐπάγγελμα καὶ ὄχι ἐρωτικὴ κλίσια, ἱερὴ μανία. Καὶ τὴν ἐξεμεταλέχθηκε γιὰ τὴς ἐρωτικὲς του ἐπιτυχίες. Ποιά γυναίκα μπορούσε ν' ἀντιταθῇ στὴν γοητεία ἑνὸς ἀνδρὸς ποῦ ἤξερε νὰ μιλάει τόσο καλά γιὰ τὸν ἔρωτα;

Καὶ τώρα, ὁ Μωβάξ, ἐνὸς τραβοῦσε πρὸς τὸ πάρκο, προσπαθοῦσε νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτοῦ ποῦ ὅτι ἦταν καὶ πάλι τριάντα χρονῶν. Πριν φύγῃ ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο, ἔφριξε ἕνα βλέμμα λατρείας στὴ φωτογραφία μιᾶς ὄρασιας γυναίκας—τῆς κυρίας Σερτινιῦ. Μ' αὐτὴν εἶχε ραντεβού, στὸ πάρκο τῆς Ἀθηνῶν, στὴς πέντε ἀκριβῶς.

Μιά μέρα, πέρασαν τρεῖς ἡμέρες ἀπὸ τότε.— ἡ κυρία Σερτινιῦ ἔστειλε στὸ μυθιστοριογράφο μιὰ ἐπιστολή, μὲ τὴν ὁποία ἐξεδήλανε τὸν ἀπεριόριστο θαυμασμό της πρὸς τὸν συγγραφέα τῶσον ἀριστοτεχνικῶν βιβλίων. Ὁ Μωβάξ εὐχαρίστησε μ' ἕνα γράμμα τὴν ἀγνωστὴ ἐπιστολογράφοῦ του γιὰ τὰ καλά της λόγια. Ἡ κυρία Σερτινιῦ τοῦ ἐξάνταρσε. Κι' ἔτσι, ἀρχισαν νὰ ἔχουν τακτικὴ ἀλληλογραφία.

Ἡ κυρία Σερτινιῦ δὲν ἤξερε πῶς νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν χαρὰ της γιὰ τὴν τιμὴ ποῦ τῆς ἔκανε ὁ ἀγαπημένος της μυθιστοριογράφος, κλέβοντας πολύτιμες ὥρες ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ γιὰ νὰ τῆς γράφῃ ἐπιστολὲς τόσο ἐκτεταμένες.

Ἡ γυναίκα αὐτὴ ζοῦσε στὴν Ἀθηνῶν, ὅπου ὁ οὐζοῦχος της διηθῆκε ἕνα ἐργαστάριον. Διάβαζε πολὺ καὶ ἰδίως τὰ βιβλία τοῦ Μωβάξ. Καί, σιγά-σιγά, ἀρχισε ν' ἀγαπᾷ τὸν γόητα μυθιστοριογράφου. Ὁ Μωβάξ τῆς ἐπεβλήθη ὄχι μονάχα μὲ τὴν συγγραφικὴ του τέχνη, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἐπιθλιτικὴ μορφὴ του. Ἡ κυρία Σερτινιῦ ἀνοοῖσε ὅτι ὁ φιλάρεσκος λογοτέχνης ἔβρινε πρὸς δημοσιεύσιν, ἀπὸ ἔδω καὶ εἰκοσι χρόνια, φωτογραφίες ποῦ τὸν παρουσιαζαν σὲ ἡλικία σαράντα μονάχα χρονῶν...

Καὶ ὅταν ὁ Ρολάν, μεθυσμένος καὶ αὐτὸς ἀπὸ ἔρωτα, ζήτησε ἀπὸ τὴν ἐπιστολογράφοῦ ποῦ τὴν ἀβίασε τὴν συναντήσῃ, ἐκεῖνη δὲν βρῆκε τὴ δύναμιν νὰ τοῦ σφρηθῇ τὴ χάρι αὐτῆ. Καὶ τοῦ ὄρισε μέρα καὶ ὥρα συνεντεύξεως στὸ πάρκο τῆς Ἀθηνῶν, στὸ μεγάλον ἔξωσθ.

Τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ, ὁ Μωβάξ ἔφυγε ἀμέσως ἀπὸ τὸ Παρίσι, πηγαίνοντας νὰ γνωρίσῃ μιὰ καινούργια ἐρωτικὴ περιπέτεια...

***

Φθινόπωρο

Θλίψι καὶ ἡμερία βασιλεύσαν στὸ πάρκο τῆς Ἀθηνῶν. Τὰ κίτρινα φύλλα σημάτουν κάτω ἕνα παχὺ χαλί.

Τὸ μελαγχολικὸ θέαμα τῆς νεκρῆς φύσεως, ἀρχισε νὰ ἐκνευρίζῃ τὸν Μωβάξ. Καὶ ὁ ἀκαταμάχητος αὐτὸς γόης ἀναρωτήθηκε ἑσφαικὰ τὴ εἶδος ἐντύπωσιν θάκανε στὴν κυρία Σερτινιῦ, ὅταν ἐκεῖνη θὰ τὸν ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ κοντά. «ὦ! Ἡ ἔξερε ὅτι βασιτοῦσε ἀκόμα πολὺ καλά... Ὡστόσο, ἦταν παρασημένιος τὰ χρόνια... Διέφερε τόσο πολὺ ἀπὸ τὴς δημοσιουμένου φωτογραφίας του... Καὶ μιά νερὰ ἀρωματικὴ γυναίκα προσέχει ὀρισμαίνες λεπτομέρειες, στὴς ὁποῖες οἱ ἄλλοι δὲν ἀποδι-

δουν μεγάλη σημασία...

Ὁ μυθιστοριογράφος προσπάθησε νὰ διώξῃ ἀπὸ τὸ νοῦ του κάθε μελαγχολικὴ σκέψιν.

Ἀναπόλησε τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μορφῆς τῆς κυρίας Σερτινιῦ—καὶ χαμογέλασε ἀπὸ εὐτυχία... Ἡ γυναίκα αὐτὴ δὲν φαινόταν ὅμοια μὲ ἄλλες τῆς ἄλλης... Ὁ Μωβάξ διαισθανόταν ὅτι τὸν περιέμενε μιὰ πραγματικὴ ἀποκάλυψιν...

Ἐκεῖνη ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ φύσηξε μὲ μανία ἕνας ἀνεμος τόσο ψυχρὸς καὶ τόσο δυνατός, ὥστε τὰ κίτρινα, πεπημένα φύλλα ἀρχισαν νὰ στροβιλίζονται καὶ νὰ σκορπίζονται πρὸς ἕλες τῆς διευθύνσεως Ὁ Μωβάξ συλλογιόθηκε τότε, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, τὸ θάνατο. Καὶ ἡ σκέψιν αὐτῆ, ποῦ εἶχε τὴν ἰδιότητα ἄλλοτε, δταν ἦταν νεώτερος, νὰ ἐρεθίζῃ περισσότερο τὴν ἐρωτικὴ του διάθεσιν, τοῦ προέβρινε τώρα, γιὰ πρώτη φορὰ, βαθεῖα ἀπογοήτευσιν...

Ὡστόσο, ὁ μυθιστοριογράφος ἐξακολουθοῦσε νὰ προχωρῇ. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατὰ. Τὰ μάγουλά του ἦσαν φλογισμένα καὶ τὰ χέρια του παγωμένα. Δοκίμαξε τὴν ταραχὴ ποῦ εἶχε νοιώσει ὅταν πῆγαινε στὸ πρῶτο του ἐρωτικὸ ραντεβού.

Δυὸ κορίτσια πέρασαν ἀπὸ κοντὰ του, δυὸ κορίτσια ζωηρὰ, εὐθύμα, κομψοτυμένα, μὲ τὴν φανερὴ ἐπιθυμία νὰ προκαλέσουν τὴν προσοχὴ τῶν διαδοτῶν. Κύτταξαν τὸν Μωβάξ καὶ ἡ μιά εἶπε στὴν ἄλλη:

—Ἐίδες μὲ τί γοῦστο εἶνε ντυμένους ὁ γεροντάκος αὐτός;

Ἡ κορμὴ ἀκούσε αὐτὰ τὰ λόγια—καὶ τοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεν καρφώσει ἕνα μαχαίρι στὴν καρδιά του. Γεροντάκος;... Αὐτῆ, λοιπὸν, τὴν ἐντύπωσιν ἔβρινε τώρα;... Γεροντάκος;... Λίγο ἔλειψε νὰ δακρύσῃ ἀπὸ τὴν ντροπὴ καὶ τὴν ἀπελπίσεια του...

Στὸ Παρίσι, ὅπου ἦταν γνωστότατος, ὄλοι σεβότανον τὴν ἰδιοτροπία του νὰ φαντάζεται ἐν ἑαυτοῦ τοῦ νέου. Καὶ ὁ Μωβάξ ἔσπασε στὸ σημεῖο νὰ τὸ πιστέψῃ καὶ ὁ ἴδιος ὅτι τὰ χρόνια ποῦ πέρασαν ἀπὸ πάνω του δὲν τὸν τράκισαν διόλου. Νά, ὅμως, ποῦ δυὸ ἀγνωστα κορίτσια τὸν ἀποκαλοῦσαν τώρα «γεροντάκος!»

«Καλύτερα θὰ ἔκαναν νὰ μείνω στὸ σπίτι μου! σκέφθηκε ὁ μυθιστοριογράφος. Τὸ ἐρωτικὸ αὐτὸ μυθιστόρημα θὰ ἦταν περισσότερο γοητευτικὸ ἂν δὲν εἶχε τέτοια, ἂν συνεχίζταν ἀβέβαια...»

***

Ξαφνικὰ, ὁ Μωβάξ εἶδε ἀπὸ μακρὰ μιά νέα, πολὺ νέα γυναίκα, ποῦ προχωροῦσε πρὸς τὸ μέρος του μὲ ἀργὸ βάδισμα. Ἦταν οὐχὸν κοριτσοκί... Ἦταν ἀγνωστὴς ἀμέσως.

Ἦταν ἡ κυρία Σερτινιῦ!

Ναί, ἦταν ἐκεῖνη—πολύ πὸ ὡμορφὴ ἀπ' ὅτι τὴν ἔβρινε ἡ φωτογραφία της. Κρατοῦσε ἕνα βιβλίο στὸ χέρι της... Τὰ ξανθὰ μαλλιά της σκορπίσαν παράξενες ἀνταυγίες. Ἡ κινήσει τοῦ σώματός της ἦσαν ρυθμικὲς, ἀρμονικὲς. Ἦταν τόσο ἐπιθλιτικὴ, ὥστε ὁ Μωβάξ δὲν τόλμησε νὰ τὴν πλησιάσῃ.

Στάθηκε ἀκίνητος, σὴν μαρμαρωμένος, στὸ κέντρο μιᾶς ἐντεροστοιχίας. «Ὅλη ἡ ψυχὴ του συγκεντρώθηκε στὰ μάτια του.

Ἡ κυρία Σερτινιῦ τὸν κύτταξε—καὶ πέρασε ἀπὸ μπροστὰ του ἀδιάφορη.

Τῆς ἦταν ἀδύνατον νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ὁ γεροντάκος αὐτὸς μπορούσε νὰ εἶνε ὁ εὐθραπὸς ποῦ περιέμενε, ὁ γόης μυθιστοριογράφος, ὁ ψάλτης τῆς ἀγάπης!...

Ὁ Μωβάξ ταραχτήκε τόσο ἀπὸ τὴν ἀδιαφορία αὐτῆ, ὥστε δὲν βρῆκε τὴ δύναμιν νὰ κἀνὴ μιὰ μικρὴ προσπάθεια καὶ νὰ διελύθῃ τὴν παρεξήγησιν. Καὶ ἀρχισε νὰ παρακολουθεῖ μηχανικὰ τὴ νεαρὴ γυναίκα. Τῆ στιγμῆ ὅμως, ποῦ ἦταν ἔτοιμος νὰ τὴν φωνάξῃ, ἄλλαξε γνώμη.

—Δὲν μὲ ἀναγνώρισε! σκέφτηκε. Γέραςα πολὺ!

Δάκρυα ἀπελπίσεως πλημμύρισαν τὰ μάτια τοῦ μυθιστοριογράφου.

Στὸ μεταξύ, ἡ κυρία Σερτινιῦ προχώρησε ἀκόμα καὶ ἀκούμπησε σ' ἕναν τοίχο. Φαινότανε σὴν νὰ περιέμενε κάποιον.

Καὶ τότε, ὁ Ρολάν Μωβάξ ἄφησε τὰ κεφάλι του νὰ πέσῃ ἐπὶ στῆθος του—καὶ ξεκίνησε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ πάρκο. Ναί, αὐτὸ ἦταν τὸ καλύτερο ποῦ εἶχε νὰ κἀνῃ...

Ἡ ἐρωτικὴ του ζωὴ εἶχε περὶ τὴ τελειώσει.

Ὁ Μωβάξ εἶχε μεταβλήθῃ σὲ φάντασμα τοῦ ἑαυτοῦ. Τὸ θεώρησε περιττὸ νὰ πλησιάσῃ τὴν κυρία Σερτινιῦ. Ἐξ ἄλ-

Κρατοῦσε ἕνα βιβλίο στὸ χέρι της...

ΕΚΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ JEAN FAYARD

ΤΑ ΧΑΜΟΓΕΛΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ

ΛΗΘΕΙΑ λοιπόν βρήκες τόσο καλή θέσι ;

—Ναί, αύριο με παρουσιάζουν στον διευθυντή. 'Η δουλειά φαίνεται τελειωμένη.

—Και τί μισθό θάχης ;
—Δυσόμνη χιλιάδες τόν μῆνα ἄν ἀρχή, μά γρήγορα θάχω αἰτήσεις, ἄ φιλῶ, μά παίρνει ὁ διευθυντής τῆς 'Εταιρείας γραμματέα του.

—Νά τυχῆ μιά φορά !
—Δέν βρῖοικες πῶς ἦταν καιρός πειά ; Πῶς ἔπρεπε νάρθη κι' ἡ σείρα μου ;

—'Ο φίλος σωπαίνει, μά ἀπό τὸ ὄφους του μπορεῖ κανεὶς νά καταλάβῃ ὅτι μιά ἐλαφριά δόσις ζηλοτυπίας

τοῦ σφίγγει τὴν καρδιά. 'Αλλά ἐπειδὴ κατά βάθος εχει καλή καρδιά, δέν ἀργεῖ νά σκεφθῇ ὅτι πράγματι ἦταν καιρός πειά και γιά τὸ δυστυχισμένο τὸ φίλο του νά γνωρισθῆ με τὴν τύχη, πού ὅς τώρα δέν τὸν εχει καί τόσο εὐνοήσι. Εἰν' ἡ ἀλήθεια πως σὲ πῶ παλιὰ χρόνια ἡ τύχη τοῦ εχει ἀρκετὰ χαμογελάσει, μά δλ' αὐτὰ ἦσαν περασμένα και ξεχασμένα πλέον.

Τὸ πρῶτο χαμόγελο τῆς τύχης τοῦ παρουσιάστηκε με τὴ μορφή τοῦ ἔρωτος : Εἶχε ἀγαπήσει τὴν ὡμορφὴ 'Αντουανέττα, τὴν εχει γνωρίσει σὲ τένις και ποτὲ δέν εχει φαντασθῆ πως με τὸση εὐκολία θ' ἀνταποκρινόταν σὲ αἰσθημά του. Παντρεύτηκαν κατόπιν χωρὶς τὴν παραμικρὴ δυσκολία και ἡ ζωὴ ἀπλῶν νόταν μπροστὰ τοὺς ῥόβιν.

Τὸ δεύτερο χαμόγελο τῆς τύχης ἦταν μιά κληρονομία ἐνὸς μακρινοῦ θείου. Κάτι πού δέν τὸ περιμένα βέλολου και πού τοὺς χάρισε μιά ζωὴ ἄνετη, πῶ ἄνετη ἀπ' ὅ,τι τὴν εχαν ὀνειρευθῆ.

Και ἐπειδὴ τὰ καλὰ ὅπως και τὰ κακὰ τριτῶνουν πάντοτε, προσφέρανε σὲ λίγο μιά θέσι ὀν Ροζέ, σὲ μιά μεγάλη 'Εταιρεία, και σχετικὸ δηλαδὴ μ' αὐτὸ πού τοῦ πρότειναν και τὸ ῥά.

Ἦταν ἡ 25ῆ τοῦ μηνὸς και ἐπρόκειτο τὴν πρώτη τοῦ ἐπομένου νά ἀναλάβῃ ὕπηρεσία.

'Η τύχη ὅμως θέλησε τὰ τρία αὐτὰ εὐτυχισμένα γεγονότα νά καταλήξουν σὲ μιά ἀνεπανάρῳστη ἀτυχία. 'Ο Ροζέ θέλησε νά γιορτάσῃ με τὴν γυναικία του τὸ τρίτο αὐτὸ χαμόγελο τῆς τύχης.

—Πρὶν ἀναλάβῃ ὕπηρεσία, ἀγάπη μου, τῆς εἶπε, θά κάνουμε ἓνα μικρὸ ταξιδάκι !

Και με τὰ χρήματα πού τοῦ εχει δώσει τὸ ὄπ' ἀριθμὸν δύο χαμόγελο τῆς τύχης, ἀγόρασε ἓνα μικρὸ αὐτοκίνητο χάριν τῆς ἀγαπημένης του γυναικίας, πού ἦταν τὸ χαμόγελο ὕπ' ἀριθμὸν ἓνα.

Τὴν ἴδια μέρα ὅμως, σὲ κάποιον σταυροδρόμι, ἐν' ἄλλο αὐτοκίνητο ἐξέπρῳβας μπροστὰ σὲ δικὸ τους, και σὲ διάστημα ἐνὸς δευτερολέπτου, ἡ τύχη ἔπαυε νά τοὺς χαμογελά. 'Η σύγκρουσις ὕπῃρξε τραγικὴ !..

Τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Ροζέ ἀναποδολοῦ γινώριζε τὸρα πολὺ καλὰ ὅτι ἐκεῖνος, μόλις θά μάθαινε ὅτι ὁ γεροντάκος αὐτός ἦταν ὁ ἄνθρωπος πού τὴν συγκίνησε τόσο, δέν θά μπορούσε νά συγκρατήσῃ ἓνα κίνημα ὀδυνῳρὰς καταπλήξῳας.

Και ὁ Μωδῳζ ἤθελε ν' ἀποφύγῃ τὴν ταπεινώσι αὐτῆν..

Γιά μῳαν ἀκόμα φορά, ὁ μυθιστοριογράφος γύρισε πίσω τὸ κεφάλι του..

Και εἶδε τὴ νεορὴ γυναικία νά στέκει ἀκόμα στὴν ἴδια θέσι και νά περιμένη. Τὴν κῳτταξε ἀχόρτανα, με πάθος και ἀπελπισία, γιά ν' ἀποτυπώσῃ βαθειὰ στὴ μῳμη του τὰ ὄρασι χαρακτηριστικὰ τῆς, και ἔβυξε ἀπὸ τὸ πάρκο με σκυφτὸ κεφάλι, πογαμιατικὰ «γεροντάκος» τῆ φορά αὐτῆν..

Αὐτὴ σάθηκε ἡ τελευταία ἐρωτικὴ περιπέτεια τοῦ Μωδῳζ, τοῦ ψάλτου τῆς ἀγάτης.. EDMOND JALOUX

γύρισε, ὁ Ροζέ πληγώθηκε βαρειά και ἡ 'Αντουανέττα.. ἡ 'Αντουανέττα σκοτώθηκε !..

—'Όταν ἔπειτα ἀπὸ τέσσερες μῳνες βῳηκε ὁ Ροζέ ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο εχει πειά γάσει τὴ θέσι πού τοῦ εχαν ὕπογεθῆ, και ἡ κληρονομία πού τοῦ εχει ἀφήσει ὁ θεος του δέν ἀργησε νά φαγωθῆ, ἔτσι καιθὼς ἦταν χωρὶς δευλειὰ τὸρα ὁ Ροζέ.

Πέρασαν ἀκόμα τέσσερα ὀλόκληρα χρόνια..

Κι' ἀλήθεια, ἦταν καιρός πειά νά τοῦ ξαναχαμογελάσῃ ἡ τύχη. Και νά πού τοῦ πρόσφερεν πάλιν θέσι σὲ μιά 'Εταιρεία..

Τὴν ἐπομένη ὁ Ροζέ ἔπῃνε νά γνωρισθῆ τὸ διευθυντή του.

—'Η ὕποβοχὴ ὕπῃρξε πολὺ θερμῆ.

—Σεῖς εἶσθε ὁ νέος, γιά τὸν ὀποῖον μοῦ εἶπαν τόσα καλὰ ; τὸν ρώτησε ὁ διευθυντής τῆς 'Εταιρείας. Καθῳστε, καθῳστε, νά μιλῳσουμε γιά τὴν ἐργασία πού σκοπεῖω νά σῳς ἀναθέσω

Και ἀφοῦ ἐμίλησαν και συζήτησαν γιά διάφορα ὕπηρεσιακὰ ζητημάτα, ὁ διευθυντής τὸν ρώτησε :

—'Αλήθεια, και τόνωμά σας ;
—Ροζέ Φερῳτά, κύριε διευθυντή.

Τὸ μολῳβι πού κρατοῦσε ὁ διευθυντής στὰ χέρια του ἔπῃσε πάνω σὲ γραφεῖο τοῦ γύρισε και κῳτταξε ἐνατικὰ τὸ Ροζέ, λίγα δευτερολέπτα πού φάνηκαν σὲ νέο αἰῳνες. Τέλος τὸν ρώτησε με φωνὴ ἀλλοιωμένη :

—'Εδῳ και μερικὰ χρόνια... ἡ γυνῳκα σας σκοτώθηκε σ' ἓνα αὐτοκίνητικο δυστύχημα ;..

—'Ο Ροζέ ἔγινε κατάχλωμος. Τὸρα μόνον θυμάται πῳς ὁ διευθυντής λέγεται Ντομῳά, και πῳς ὁ ἄνθρωπος πού προκάλεσε τὸ δυστύχημα λεγόταν Ντομῳά... Εἶνε ἓνα τόσο κοινὸ ὄνομα στὴν Γαλλία τὸ ὄνομα αὐτό !.. Πού νά φαντασθῆ τί συνέβαινε ὁ Ροζέ ;..

Αὐτὸ ἦταν ὀμως ! Πῳεῖ ἡ τύχη κι' αὐτὴ τῆ φορά !.. Πῳς ἦταν δυνατόν ὁ ἄνθρωπος αὐτός νά βλεπῆ τὸ Ροζέ κάθε μέρα μπροστὰ του, και νά τοῦ θυμῳξῆ τὸ τρομερὸ δυστύχημα πού εχει προκαλέσει !..

Τὸ καπέλο τοῦ Ροζέ τοῦ ἐγλυστρά ἀπὸ τὰ χέρια του.. Σκύδει, τὸ σηκῳνει κι' ἀντικριῳνοντας πάλιν τὸ διευθυντή, τοῦ ἀπαντῳ :

—'Όχι, κύριε Ντομῳά, τὸ δυστύχημα αὐτὸ εχει συμβῆ σὲ κάποιον μακρινὸ μου ἐξῳδελφο..

—Συγχῳρῳως ψιθῳρει ὕποκοφα :

—Συγχῳρῳσε με, 'Αντουανέττα !.. Συγχῳρῳσε με !.. Πρέπει νά ζῳση κανεῖς...»

—'Ετσι ὁ Ροζέ διαωρίσθηκε.

Μά ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτὴ νομῳζει πῳς εἶνε κι' αὐτός συνένοχος γιά τὸ θάνατο τῆς 'Αντουανέττας.

Και συχνὰ, σκυμῳμένος πάνω σὲ γραφεῖο του, δακρῳζει κι' ἀναστενάζει πικρὰ στὴν ἀνάμνησι 'Εκεῖνης... 'Εκεῖνης πού δέν θά τὴν ἐχάσῃ ποτὲ, τῆς ἀδικοχαμένης, τῆς πολυταρῳμένης κι' ἀληθινῳνης..

Κι' ὀμως εἶπε μῳμέματα ἀπαρηθῳγκε τὴν 'Αντουανέττα του, χάριν τοῦ ψωμιῳ τοῦ !..

Πῳσο τὸν βασανῳζει ἡ σκέψῳς αὐτῆ !..

Πῳσο τὸν πικραίνει !.. Και τὰ δάκρῳα του μουσκεῳουν τὰ μάτια του κι' ἡ καρδιά του χτυπῳει πονεμένα..

JEAN FAYARD

ΜΕΛΕΝΟ ΛΟΓΙΑ
ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

Τὸ τρίξιμο τῶν καινούργιων παπουτσιῶν, καταπνῳει συχνὰ ἀληθινὸ μαρτύριο γιά τοὺς ἐκνευρισμένους. Γιά νά ἐξαλειφθῆ ἐντελῳς τὸ δυσῳρεστο—και γιά σῳς και γιά τοὺς ἄλλους—γεγονός, ἐφαρμῳστε τὴν ἐξῳς μέθοδο : Πρῳτὰ, βρέχῳτε καλὰ τὴ «ὀ λ α» τῶν παπουτσιῶν με ζεστὸ νερὸ. 'Επειτα κι' ἐνὸ ἀκόμη εἶνε ὕγρῃ, τὴν ἀλείφῳτε ἡ με λάδι, ἡ με βούτυρο, ἡ με ψαρόλαδο, και τὴν ἀφήνῳτε νά στεγνῳσῳτι σὲ ἐξῳερ ὀλλὰ σκερὸ μέρος. 'Όχι μόνον τὸ τρίξιμο παυει ἐντελῳς, ἀλλὰ και ἡ «σῳλα» γίνετα διῳ φορές πῳ ὀστερὰ ἀπὸ πρῳν..

